

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 października 2013 r.

sprawy **K. K.**,

skazanego z art. 197 § 1 i in. k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 9 stycznia 2013 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w L. z dnia 10 września 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
2. kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć Skarb Państwa,
3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. P., Kancelaria Adwokacka kwotę 442,80 zł (słownie czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23 % podatku VAT za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego K. K.

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy skazanego okazała się być bezzasadna w stopniu oczywistym.

W kasacji zarzucono rażące naruszenie prawa procesowego, mające wpływ na treść orzeczenia, poprzez obrazę art. 433 § 2 i art. 457 § 2 k.p.k. przejawiającą się w nierozważeniu lub niewystarczającym rozważeniu przez Sąd Okręgowy wszystkich zarzutów, ograniczając się *de facto* do poparcia przez Sąd II instancji argumentacji Sądu *meriti* bez należytego uzasadnienia, w szczególności:

- zarzutu pierwszego apelacji, tj. naruszenia art. 4, art. 7 i art. 410 k.p.k.,
- zarzutu drugiego apelacji, tj. obrazy art. 366 w zw. z art. 167 k.p.k.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzuty kasacji okazały się być bezzasadne w stopniu oczywistym.

Jeśli chodzi o zarzut nierzetelnej kontroli odwoławczej w zakresie pierwszego zarzutu apelacji, nie okazał się on zasadny. Jeśli chodzi o zarzut dowolnej, wybiórczej, tendencyjnej i jednostronnej oceny materiału dowodowego, zgodzić trzeba się z ogólną refleksją Sądu okręgowego, że w apelacji nie wskazano na czym konkretnie miałyby polegać naruszenie art. 7 i art. 410 k.p.k. Te dość dowolne zarzuty Sąd Okręgowy poddał jednak wnikliwej analizie na s. 6-15 uzasadnienia wyroku. Kontroli odwoławczej poddano poprawność oceny wyjaśnień skazanego ,w tym jego twierdzeń o przyznaniu pod wpływem presji funkcjonariuszy Policji (s. 9-10 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego), a poprawność oceny także zeznań pokrzywdzonego (s. 11-14) i pozostałych świadków (s. 7-8). Rozważania te z pewnością nie mogą być uznane za lapidarne, czy powierzchowne; przeciwnie są rzeczowe, bardzo szczegółowe i poparte przekonującą argumentacją.

Podobnie rzecz ma się jeśli chodzi o rozpoznanie drugiego z zarzutów apelacji, tj. zarzutu naruszenia art. 366 i art. 167 k.p.k. Sąd Okręgowy na s. 5-6 uzasadnienia wyroku wywiódł, dlaczego brak było podstaw do podjęcia przez Sąd Rejonowy inicjatywy dowodowej w zakresie okoliczności podniesionych w apelacji jako niedostatecznie wyjaśnione. Zawarte tam rozważania są w ocenie Sądu Najwyższego wnikliwe, poparte argumentacją rzeczową i mocno osadzoną w konkretnych okolicznościach sprawy, a co najważniejsze, przekonującą. Poziom rozważań świadczy jednoznacznie o tym, że kontrola odwoławcza sprawowana była w sposób rzetelny.

Konkludując, w ocenie Sądu Najwyższego Sąd odwoławczy w niniejszej sprawie rozważył w sposób rzetelny wszystkie zarzuty apelacji obrońcy, czyniąc zadość wymogom art. 433 § 2 k.p.k., zaś uzasadnienie zaskarżonego wyroku w

sposób należyty przedstawia powody, dla których zarzuty te uznano za bezzasadne, stosownie do wymogów art. 457 § 3 k.p.k.

W powyższych względów orzeczono jak w sentencji.

/S S N P i o t r H o f m a ń s k i /